

та, и съ душата си — горе на небето. Аминъ.“ Станете!

Момчетата се вдигнаха разтреперани. Но попъ Минчо ги потупа весело по рамената.

— Не бойте се! Отъ днесъ и вие сте вече съзаклятници, като насъ. А сега вървете горе да спите. . . Ами защо влачите тази черга? — И така ли вървѣхте тримата? — попита попъ Минчо и избухна въ гърмогласенъ смѣхъ. — Бре, Драгне, та тѣ сж били твоята мечка!

Драгни и клисарьтъ сжщо се закискаха. Драгни бѣше имъ казалъ, че го срещнала накрай село грамадна мечка, но той препусналъ коня и избѣгалъ. . .

Тримата малки съзаклятници не само запазиха тайната, но и

цѣла зима помагаша на въстаницитѣ да лѣятъ куршуми.

По-после, когато избухна въстанието, Драгни и Димо клисарьтъ намѣриха тамъ смъртта си, а попъ Минча уловиха раненъ, осждиха го и заточиха въ Диаръ-Бекиръ. Върна се отъ тамъ, чакъ когато руситѣ освободиха България. Помня го. Идваше често въ наше село, у дома. Бѣше едъръ, високъ старецъ, съ побѣлѣла вече брада. Когато му цѣлувахъ ржка, милваше ме благо по бузата и ми даваше медна пара, да си купя пъстри захарчета. А онѣзи три момчета били Косьо Караколевъ, отъ нашето село, чичо ми Георги и татко. Отъ тѣхъ знамъ това, което ви разказахъ.

Георги Райчевъ

БѢЛИ САМОЛЕТИ

Погледнете, погледнете:
колко много самолети
отъ небето полетѣли
и какви сж бѣли, бѣли! . .
На земята бавно слизатъ
и навредъ я побѣлиха,
сякашъ че я тѣ покриха
съ бѣла-бѣлиничка риза.

— Не чуди се, юначино,
нали есеньта се мина,
и отъ своитѣ палати
дѣдо Господъ ни изпрати,
отъ студа да пазимъ тука
вредъ изъ ниви преорани
семената съ трудъ посѣни,
докато се пролѣтъ пукне! . . .

Бавно къмъ полето широко
все летятъ, летятъ безспирно
тѣзи бѣли самолети, —
ето, всички погледнете!
Но защо ли тѣ пристигатъ
тука посрѣдъ люта зима?
Важна работа ли иматъ, —
ето даже шумъ не вдигатъ! . . .

В. Н. Марчевски